

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Š. B.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. J. S., advokátom so sídlom v Ž., proti odporkyňi **J. B.**, bývajúcej v K., zastúpenej Mgr. B. S., advokátom so sídlom v Ž., **o zaplataenie 1 878 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25 Ro 112/2012, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 22. októbra 2012 sp. zn. 5 Co 375/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením zo 4. júna 2012 č.k. 25 Ro 112/2012-18 odmietol odpor podaný odporkyňou proti platobnému rozkazu Okresnému súde Žilina z 25. apríla 2012 č.k. 25 Ro 112/2012-11 ako oneskorene podaný. Rozhodol tak po zistení, že odporkyňa mala doručenie platobného rozkazu vykázané 15. mája 2012. Odpor proti platobnému rozkazu podala osobne na súde 1. júna 2012, 15-dňová lehota na podanie odporu (§ 172 ods. 1 O.s.p.) uplynula 31. mája 2012, preto odpor podaný 1. júna 2012 bol podaný oneskorene, po uplynutí 15-dňovej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu (vydanému vyšším súdnym úradníkom) podala odporkyňa odvolanie, žiadala, aby súd prvého stupňa zrušil napadnuté uznesenie a v prípade, ak odvolaniu nevyhovie, aby vec predložil na rozhodnutie krajskému súde. V odvolaní

namietala, že platobný rozkaz (v odvolaní sa nesprávne uvádza, že odpor) jej nebol doručený 15. mája 2012, ale zásielku našla v mieste bydliska v poštovej schránke dňa 18. mája 2012. Popierala, že by podpis na doručení bol jej, žiadala preto, aby si odvolací súd vzhľadom na jej tvrdenia vyžiadal vyjadrenie pošty o spôsobe doručenia zásielky, navrhla tiež vykonať evidenciu podpisov ňou prevzatých doporučených zásielok u poštového doručovateľa a absenciu riadneho doručenia rozhodnutia odstrániť aj znaleckým dokazovaním znalcom z odboru písomoznalctva.

Sudca okresného sudu odvolaniu odporkyne nevyhovел a vec predložil na rozhodnutie krajskému súdu.

Krajský súd v Žiline uznesením z 22. októbra 2012 sp. zn. 5 Co 375/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Stotožnil sa odôvodnením napadnutého rozhodnutia a poukázal na to, že posledný deň na podanie odporu proti platobnému rozkazu pripadol na 30. mája 2012, pričom odporkyňa podala odpor 1. júna 2012, teda oneskorene. Tvrdenia odporkyne v odvolaní nemajú oporu v predložených listinných dôkazoch, z ktorých jednoznačne vyplýva, že platobný rozkaz prevzala osobne 15. mája 2012 a nie inak a inokedy. Z dokladu o prevzatí zásielky z 15. mája 2012 jednoznačne vyplýva, že zásielku prevzala odporkyňa osobne v uvedený deň a je tam uvedené aj číslo občianskeho preukazu preberateľa zásielky, ktoré súhlasí s číslom občianskeho preukazu odporkyne. Z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie z dôvodu, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že súd prvého stupňa nesprávne odmietol jej odpor proti platobnému rozkazu ako oneskorene podaný a odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Trvala na tom, že poštová zásielka, v ktorej sa nachádzal predmetný platobný rozkaz, že jej nebola doručená do vlastných rúk, ale táto zásielka bola vhodená do jej poštovej schránky, odkiaľ si ju prevzala 18. mája 2012. Po oboznámení sa s jej obsahom, sa rozhodla 29. mája 2012 požiadať o právnu pomoc právneho zástupcu. Tiež popierala, že by podpis na doručení bol jej a že by jej poštová zásielka bola doručená do vlastných rúk. Rozhodnutie jej nebolo zákonom predpísaným

spôsobom doručené, preto jej nemohla plynúť lehota na podanie odporu v zmysle § 172 ods. 1 O.s.p. Preto je odpor podaný včas, lebo platobný rozkaz jej bol doručený 18. mája 2012. Už v odvolaní navrhla vykonať dokazovanie za účelom odstránenia pochybností o začatí plynutia lehoty na podanie odporu vzhľadom na vady doručenia platobného rozkazu a tiež zabezpečiť vyjadrenie pošty o spôsobe doručovania predmetnej poštovej zásielky a tiež zabezpečiť evidenciu podpisov prevzatých doporučených zásielok u poštového doručovateľa, ktorá by v spojení s poštovou doručenkou mohla slúžiť ako podklad na vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru písomoznáectva. Poukázala aj na to, že doklad o prevzatí zásielky nebol obsahom spisu v čase do podania odvolania proti uzneseniu o odmietnutí odporu a je zrejmé, že tento zabezpečil prvostupňový súd až po podaní odvolania. Podľa jej názoru údaj obsahujúci číslo jej občianskeho preukazu nepreukazuje bez akýchkoľvek pochybností, že preberateľom zásielky bola ona, keď popiera pravosť podpisu na poštovej doručenke, pričom podpisy na listinách predložených poštou už na prvý pohľad nie sú jej podpismi. Súd sa nemali uspokojiť s vyjadrením pošty a ňou predloženého dokladu o prevzatí zásielky vzhľadom na namietané vady doručenia platobného rozkazu a pravosť podpisov odporkyne, ale tieto rozpory odstrániť ďalším dôkazom a s vyjadrením pošty oboznámiť odporkyňu. Ak súd takto nepostupoval, ide o vadu konania.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú správne, tvrdenie odporkyne, že zásielka jej nebola doručená do vlastných rúk 15. mája 2012, ale bola vhozená do poštovej schránky 18. mája 2012, je účelové a ničím nepodložené. Smerodajný je doklad o prevzatí zásielky z 15. mája 2012, na ktorom je uvedené číslo občianskeho preukazu a aj podpis odporkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním odporkyne je napadnuté uznesenie, ktoré v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nie je uvedené ako uznesenie, proti ktorému je dovolanie prípustné. Predmetné dovolanie preto podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv

začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

O postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ide tiež vtedy, ak súd prvého stupňa odmietol odpor proti platobnému rozkazu podľa ustanovenia § 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p., hoci procesné predpoklady pre to neboli dané (viď rozhodnutie uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 13/1999) a odvolací súd túto procesnú vadu konania neodstránil (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). V danom prípade dovolateľka tvrdí, že možnosť konať pred súdom jej bola odňatá (§ 237 písm. f/ O.s.p.) práve týmto nesprávnym postupom súdov, a to vo väzbe na zákonu sa priečiaci postup pri doručovaní platobného rozkazu Okresného súdu Žilina zo 4. júna 2012 č.k. 25 Ro 112/2012-11.

Vzhľadom na túto námietku najvyšší súd skúmal, či obsah spisu opodstatňoval záver súdov, v zmysle ktorého bol v danom prípade platobný rozkaz doručený odporkyni do vlastných rúk, resp. v zmysle ktorého boli splnené procesné predpoklady pre odmietnutie odporu.

Podľa § 172 O.s.p. súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí odôvodniť. Ustanovenie § 43 sa nepoužije.

Podľa § 173 ods. 1 O.s.p. platobný rozkaz treba doručiť odporcovi do vlastných rúk, náhradné doručenie je vylúčené.

Podľa § 174 ods. 3 O.s.p. súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný a/ oneskorene, b/ bez odôvodnenia vo veci samej; o týchto následkoch musí byť účastník poučený v platobnom rozkaze, c/ neoprávnenou osobou.

V danom prípade bol platobný rozkaz odporkyňi doručovaný prostredníctvom pošty s tým, že má byť doručený do vlastných rúk odporkyne. Z doručienky pripojenej k č.l. 12 spisu vyplýva, že prevzatie zásielky, adresátom ktorej bola odporkyňa, je potvrdené podpisom „B.“. Z fotokópie dokladu Oznámenie o uložení zásielky (č.l. 40 spisu) vyplýva, že zásielka bola prevzatá na pošte adresátom „B.“ a je tu uvedené aj číslo občianskeho preukazu odporkyne. Odporkyňa popierala osobné prevzatie zásielky 15. mája 2012 a sponchybovala podpisy na doručenke i na oznámení o uložení zásielky, nepopierala správnosť čísla jej občianskeho preukazu na tomto doklade, avšak tvrdila, že číslo bolo dopísané zamestnancami pošty, kde si chodí preberať poštové zásielky, z iných dokladov.

Rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z vyjadrenia Slovenskej pošty, a.s. Oblastného riaditeľstva pôšt Žilina z 13. júla 2012 (č.l. 39 spisu), podľa ktorého doporučený list podacie číslo RU 77 358 386 2 Sk bol dodaný adresátovi J. B. 15. mája 2012, kedy si zásielku prevzala osobne, o čom svedčí oznámenie o uložení zásielky, ktoré vo fotokópii predložila spolu s vyjadrením. Zásielku vydala na pošte adresátovi zamestnankyňa pošty J. S.. Zásielku sa pokúsila doručiť poštová doručovateľka pani E. U. 9. mája 2012 a opakovane 10.

mája 2012. Keďže nebola adresátka zastihnutá, bolo je zanechané oznámenie o uložení zásielky, dňa 15. mája 2012 si zásielku prevzala osobne na pošte, čomu zodpovedajú údaje na doručení. V spise sa nachádza aj originál doručky svedčiaci o doručení zásielky do vlastných rúk, ktorá preukazuje doručenie platobného rozkazu dňa 15. mája 2012 (č.1. 12 spisu).

So zreteľom na obsah uvedenej správy pošty a pripojenej fotokópie dokladu Oznámenia o uložení zásielky, na ktorom je potvrdené prevzatie zásielky osobne odporkyňou na pošte dňa 15. mája 2012, ako aj originál doručky založený v spise, ktorá potvrdzuje prevzatie zásielky odporkyňou 15. mája 2012, ktoré nevzbudzujú pochybnosti o správnosti doručenia platobného rozkazu odporkyňi do vlastných rúk, dovolací súd dospel k záveru, že obsah spisu neumožňuje iný záver, ako je záver súdu prvého stupňa o oneskorenom podaní odporu odporkyňou proti platobnému rozkazu; odvolací súd rozhodol správne, keď potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o odmietnutí odporu podaného odporkyňou proti platobnému rozkazu.

Pokiaľ ide o námietku odporkyne, že v čase podania odvolania sa v spise nenachádzalo vyjadrenie pošty, k tomu dovolací súd uvádza, že vzhľadom na obsah jej odvolania, súd prvého stupňa správne vykonal nevyhnuté šetrenie okolností v situácii, v ktorej existovali rozpory medzi obsahom spisu a tvrdeniami odporkyne ohľadom doručenia platobného rozkazu. Uvedený postup súdu nemožno považovať za dokazovanie v zmysle § 120 O.s.p., s výsledkami ktorého by súd mal povinnosť oboznámiť účastníkov, ale cieľom tohto šetrenia je iba objasnenie sporných skutočností. Neoboznámenie účastníkov s uvedenými výsledkami šetrenia doručenia preto nemá za následok odňatie možnosti odporkyne konať pred súdom.

K tvrdeniu dovolateľky, že súdy rozhodli na podklade neúplných skutkových zistení, ako aj nesprávneho dokazovania a hodnotenia vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že neúplnosť skutkových zistení súdu môže viesť k vecne nesprávnemu rozhodnutiu súdu, ktoré ale Občianskym súdnym poriadkom nie je považované za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané,

je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (vid' R 37/1993). Ani nesprávnosť hodnotenia dôkazov nie je dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (R 42/1993).

Pokiaľ odporkyňa zastáva názor, podľa ktorého k odňatiu jej možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo nesprávnym právnym posúdením veci (napríklad v otázke, či jej bol platobný rozkaz doručený do vlastných rúk 15. mája 2012), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil právny názor, že § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti iba s faktickou činnosťou súdu (so samou procedúrou prejednávania veci súdom), nie s prijímaním právnych záverov. Právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných oprávnení v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' R 54/2012, R 43/2003, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 129/2012, 2 Cdo 221/2010, 3 Cdo 56/2011, 4 Cdo 318/2012, 5 Cdo 221/2010, 6 Cdo 95/2012 a 7 ECdo 265/2013).

V dovolaní sa tiež namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že dovolanie odporkyne podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je, nepotvrdila sa existencia procesnej ňou tvrdenej vady (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie odporkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2015

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková